

Quatre mesos de toc de queda

«No em cansaré de dir que les mesures restrictives de drets fonamentals haurien de ser la ultimíssima opció en un país democràtic»

Dijous va fer quatre mesos que es va decretar el toc de queda, una mesura que el decret d'estat d'alarma va anomenar "*limitación de la libertad de circulación de las personas en horario nocturno*" i les resolucions de la Generalitat de Catalunya anomenen "restricció de mobilitat nocturna?". L'encert dels eufemismes, però, no amaga el que és: una limitació (o, directament, una suspensió) del dret fonamental a la lliure circulació que només havíem vist a les pel·lícules o a les notícies d'alçaments militars a països llunyans.

Hi ha estats que, per la seva connotació repressiva, no s'han atrevit a dictar-lo. D'altres, com Espanya, van posar-lo damunt la taula sense tenir cap evidència científica de la seva eficàcia per aturar la propagació del virus. La qüestió era adoptar mesures cridaneres, fer veure que s'estava fent alguna cosa, en lloc de pensar en alternatives destinades a fer complir les restriccions que ells mateixos imposen i que sabem que funcionen. Però sempre és més fàcil prohibir-ho tot i pensar el mínim.

La immensa majoria de la gent va acceptar el toc de queda acríticament, temerosa d'un nou "confinament domiciliari" (un altre eufemisme): o acceptem el toc de queda o ens tornaran a tancar tot el dia a casa. Si l'objectiu era evitar l'experiència de la primavera passada (i així ho explicaven els governs a les seves interminables rodes de premsa), estàvem disposats a acceptar qualsevol cosa.

Quatre mesos després, les administracions encara no han fet cap esforç per intentar demostrar la idoneïtat de la mesura, que ara per ara està prorrogada fins al mes de maig gràcies a l'acord del Congrés espanyol (amb els vots a favor d'Esquerra i el PDECat i les abstencions de JxCat i la CUP, no ho oblidem). El toc de queda té, per tant, més a veure amb el control social que amb el control de la pandèmia. L'adopció de la mesura no ha reduït els contagis i s'ha demostrat més aviat ineficaç, i malgrat això és poquíssima la gent que alça la veu demanant que es revisi.

A aquestes altures, hi ha a qui li sembla esnob posar el crit al cel davant la vulneració sistemàtica de drets fonamentals, que en aquest cas són "gratis" perquè, total, els bars estan tancats i ningú no guanya diners amb el fet que poguem ser al carrer més enllà de les 10 del vespre. Però jo, potser per pura ingenuïtat, això dels drets fonamentals és una cosa que encara miro de prendre'm una mica seriosament.

No em cansaré de dir que les mesures restrictives de drets fonamentals haurien de ser la ultimíssima opció en un país democràtic. I que, en tot cas, només estan justificades si respecten el principi de proporcionalitat, que té tres vessants: han d'aconseguir l'objectiu que es proposen, han de ser necessàries (en el sentit que no hi hagi cap altra mesura menys lesiva que sigui igualment eficaç) i han de proporcionar més beneficis que perjudicis a l'interès general. És força evident que el toc de queda no compleix cap d'aquests requisits.